

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Vėlinės

mas. Viešpats įrodė, kad žmogus turi sielą ir jo laukia nemirtingumas, prisikėlimas sudvasintame kūne. Tik per Kristų mes nugalime savo egzistencijos tragiškumą. Jėzaus Kristaus mirtimi mes esame atpirkti ir išgelbėti ne tik nuo nuodėmės, bet ir nuo mirties. Tai, kas buvo mūsų tragedija, tapo mūsų pergale, nes mums skirta būti kartu su Dievu.

Suprantamas yra išsiskyrimo ilgesys. Tačiau mums, tikintiesiems, tai neturėtų atrodyti baisi nelaimė. Dievas pasikvietė tą, kuriam buvo davęs pradžią, o dabar jis išėjo tęsti savo būties. Tiesa, kitu lygmeniu – Dievo jam skirtu ir paties žmogaus pelnytu čia, žemėje. Jeigu su Kristaus tikėjimu praėjo žmogus žeme – gyvenimo tąsa užtikrina jam amžinąjį gyvenimą. „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas,“ – sako Kristus. Mirtis yra tik perėjimas į naują sudvasintą amžinąjį gyvenimą.

Artimieji, liūdintys prie mirusiojo karsito, turėtų mąstyti apie tai, kaip gyveno mirusysis ir kuo jam galima padėti, nes pats sau padėti jis jau nebegali: jo laikas jau baigėsi. Tačiau gyvieji savo maldomis, gerais darbais, paaukotais už mirusįjį, gali padėti išlyginti jo žemiškąsias skolas. Dievas leidžia padėti žmogui, išėjusiam į amžinybę.

Mirusieji gyvena ne tik darbais mūsų atsiminimuose, bet ir savo egzistencija. Bažnyčia per Vėlines nori žmonėms priminti, kad ir koks gražus betai prasmingas būtų mūsų gyvenimas, bei ateis valanda, kai turėsime stoti Dievo akivaizdon. Evangelija atskleidžia, kaip turėjome gyventi, o sąžinė liudys, kaip gyvenome. Tai ir nu-

lems arba amžiną dangaus palaimą, arba kančias pragare.

Viešpats duoda kiekvienam savo tarnui talentų pagal jo sugebėjimą ir nereikalauja daugiau, negu žmogus gali. Jis leidžia mums laisvai ir nevaržomai būti patiems savimi ir savarankiškai pagal išgales darbuotis. Tačiau ateis laikas atsiskaityti, įvertinti viską, kas nuveikta. Išeidamas žmogus negali nieko pasiimti. Jį lydi tik jo paties darbai ir mūsų malda, mūsų tikėjimas, viltis ir meilė.

Mirusieji gyvena mumyse. Jų atminimas čia prigęsta, čia vėl sužiba atmintyje. Vėlinės primena mirusiųjų veidus ir vardus, jų buvusį gyvenimą. Neužtenka papuošti kapą gėlėmis, uždegti žvakes, reikia pasimelsti, nes tik malda galime juos pasiekti anapus, pabūti su jais, tik malda gali apmąšinti ilgesį, tik tikėjimas gali paguosti ir suteikti sielai ramybę.

Bėgant metams, vis daugiau skausmo ir liūdesio patiriame netekdami mums brangių žmonių ir vis aiškiau suvokiame, kad ateis ir mūsų išėjimo iš šio pasaulio diena. Kaip tada guodžia pažadas, kad Kristuje tai, kas genda, nebeges, ir kas maru, nebemirs, nes Jo pergalė sunaikino mirtį (plg. 1 Kor 15, 54-57). Vėlinės mums padeda suvokti, kiek daug apima Jėzaus auka, atskleidžia didžiulį Jo gailestingumą mums, nusidėjėliams.

Bažnyčia jau nuo seno meldžiasi už šį pasaulį palikusiujių sielas, tuo pripažindama, kad jie išėjo tik iš šio pasaulio, o ne į nebūtį. Meldsimiesi už savo artimuosius, prašykime Dievo, kad Jis būtų jiems gailestingas, o mums teiktų vilties sutikti juos Dangaus karalystėje.

Per Vėlines mus gaubia gedulas. Tą vakarą ant mylimųjų kapų visur dega žvakės. Visa žemė nusėta kapais, kuriuose tiek daug palaidota meilės ir grožio, laimės ir sielvarto. Žmogus trokšta gyventi amžinai. Deja, kaip pageltę lapai nubyra ir sunyksta, taip ir žmogaus gyvenimas anksčiau ar vėliau baigiasi, ir jis iškeliuoja į amžinybę.

Stovint prie artimųjų kapo tikriausiai kiekvienam iškyla klausimai: „O kas manęs laukia po mirties? Ar pomirtinis gyvenimas yra reali tikrovė? O gal tai tik žmogaus fantazijos padarinys, graži svajonė?“ Juk niekas nėra grįžęs iš anapilio. Gal todėl žmonės su nuogaštavimu kalba apie mirtį, su baime jos laukia, apverčia kiekvieną išėjusį iš gyvenimo. Mirtis yra stiprus akstinas susimąstyti, branginti gyvenimą.

Mes nieko tikro nežinotume, jei ne Kristaus Apreiškimas, atidengiantis šią paslaptį. Evangelijos kulminacija – kančios ir mirties nugalėjimas, Kristaus Prisikėli-

Tikėjimo liudytojai

Gema Stanelytė, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacijos sesuo

Atsiminimai

Skelbiu viešai Tavo garbę, garsinu Tavo stebuklinguosius darbus (Ps 25)

Noviciato pradžia ir prisiregistravimo „nuotykiškai“ Kaune

Turėjau pradėti naują gyvenimą. Reikia vykti į Kauną, nes gyvenau ir vidurinėje mokykloje Šiauliuose. Kaune būtina prisiregistruoti, o registruoja tik mokinius. To-

dėl reikia ieškoti, kur tęsti mokslą, bent įstoti, kad galėtum registracijai. Štai aš vėl prieš „tribunolą“ – Kauno finansinio technikumо mokslo dalies vedėją. Ta pati procedūra: „Ar esi kompiuteriuotoja? Kodėl ne?“ Mano tiesioginis atsakymas: „Esu tikinti,“ – suintrigavo. Jis, primerkęs akį, gudriai nusišypsojo ir paklausė: „Tai tu eini išpažinties?“ – „Žinoma!“ – „Taigi, kai eisi išpažinties, pasakyk kunigėliui, kad abejojai tikėjimu.“ Aš pasipiktinau: „Meluoti!? Ir dar per išpažintį! Niekada!“ Žmogelis atsikvošėjo, išraudo kaip vėžys: juk jis jaunimo auklėtojas ir moko mane meluoti. Gelbėdamas padėti puola atakon: „Išėik, aš bijau

tavęs, tokių nepriimam.“ Žinoma, aš supratau, ką jis nori tuo pasakyti, tačiau suvaidinau naivuolę. Nužvelgiau save nuo galvos iki kojų (buvau smulktutė ne pagal metus) ir paklausiau: „Nejaugi aš tokia baisi?“ „Ne tu, o tavo įsitikinimai, užkrėsi kitus. Išėik!“ Aš neišėjau, o išskridau. Tik vienas Dievas žino, kokia aš buvau dėkinga Viešpačiui ir tam, kuris manęs nepriėmė. Mokytis finansiniame techniku-me man būtų buvęs katorga... Viešpats pasigailėjo. Manau, ne mažiau laimingas liko ir tas technikumо vedėjas, apsaugojęs savo „avidę“ nuo „vilko“.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Pagaliau „įsispraudžiau“ į buhalterių kursus – tik dėl registracijos. Mokslas vyko vakarais nuo 18 iki 22 val. Toks laikas netrukdyt naujokyno pratyboms, o užduočių namams nebuvo. Kursuose buvau jauniausia, tarp daugumos dėdžių ir tetų buhalterių, kurie tobulingi. Aš taip norėdavau miego, kad per paskutines paskaitas tiesiog rašydama užmigdavau. Tačiau nei kolegos, nei dėstytojai niekada man jokios pastabos nedavė, tiesiog „nematydavau“. Nepamenu, kiek truko tie kursai – tris mėnesius ar pusę metų. Kai juos baigiau, manęs paprašė pasilikti ten dirbti sekretore. Likimo ironija: tik pradėjus

ten dirbti, tą technikumą vedė, kuris mane išvijo, paskyrė vedėju čia. Pamatęs mane, jis nustebė: „Jūs čia?“ „Čia,“ – atsakiau. – „Čia baigėt?“ – „Baigiau.“ Daugiau apie praeitį nei jis, nei aš neužsiminėme ir draugiškai kartu dirbome.

Studijos universitete ir vienuolinės tarnystės pradžia

1953 m. baigiau naujokyną, padariau pirmuosius vienuolinius išadus ir įstojau į tuometinį Vilniaus valstybinį V. Kapsuko universitetą. Ir čia Viešpats iš manęs pareikalavo aukos. Stojau mokytis anglų kalbos specialybės, bet konkurso nepereėjau. Vyresnioji, matydama, kad aš nenoriu studijuoti rusų kalbos, liepė nuolankumo dėlei pasirinkti rusų kalbos specialybę. Nors ir labai norėjau mokytis,

tačiau šios studijos dėl suprantamos priežasties man buvo auka (vėliau buvau ateistų kaltinama specialiai studijavusi rusų kalbą, kad galėčiau daugiau pakenkti sovietinei valdžiai).

1958 m. baigiau universitete rusų kalbos specialybės studijas. Filologijos fakulteto vadovybė norėjo mane palikti universiteto literatūros katedroje dėstytoja, tačiau aš gi ne komjaunuolė ir dar giliai tikinti. Stop! Šviesa raudona, eiti negalima! Taigi dirbau įvairiose įstaigose įvairų darbą, nes mokytojauti dėl savo įsitikinimų negalėjau. Ne darbo dienomis ir po darbo prasidėdavo mano tikroji tarnystė – vaikų bei suaugusiųjų evangelizacija ir katechizacija
(*tęsinys, pradžia Nr. 131*).

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Šventoji Dvasia moko mylėti ir gydo (11)

Šv. Dvasia kaip šviesa mus veda nuo nežinojimo prie tiesos, o kaip meilė – nuo egoizmo prie meilės. Šviesa ir meilė Šv. Dvasia kuria naują žmogų. Kaip pereiti nuo savimeilės prie meilės Dievui? Tai darbuotis su Šv. Dvasia, bendradarbiauti su malone savo laisvės dėka. Turime „išsirausti“ iš savęs ir „įleisti šaknis“ Dieve. Dvasios malonė visada ateis į pagalbą toms mūsų pastangoms. Ji padės pastebėti progas nugalėti savimeilę, duos nenusakomą postūmį tai padaryti, džiaugsma, kai tai darome, ir liūdesį, kai atsisakome. Ji padės nereaguoti ir nesiteisinti dėl kritikos. Ji ilies malonumo vykdyti Dievo valią ir pasijusti Dievo mylimais. Tai ir yra perėjimas iš

nuodėmės vergijos į malonės laisvę.

Žmogus yra kūnas, sukurtas paties Dievo, Žodžio prisiimtas įsikūnijimu ir Dvasios pašventintas Krikštu. Jis yra Šv. Dvasios „šventovė“ (1 Kor 3, 16). Koks yra kūno ir dvasios santykis? Būtent per kūną pasireiškia Dvasia, Dievą šloviname kūnu. Taigi Šv. Dvasia ne tik tramdo, bet ir pašventina, ugdo. Blogis yra ne gyventi kūne, bet gyventi pagal kūną. Nuodėmės išardyta kūno ir Dievo Dvasios bičiulystė Žodžio įsikūnijimu buvo atkurta. Kad kūnas gali priimti Dvasios veikimą, Jėzus įrodė savo stebuklais pagydydamas ir prikeldamas iš numirusių. Jis juk atėjo „gelbėti, kas buvo pražuvę“ (Lk 19, 10). Jau Jėzaus

gyvenimo metu buvo aišku, kad išgydymai vyksta Šv. Dvasios galia, kuri ant Jo nužengė per Krikštą (Lk 4, 14). Kovai su ligomis žmogus turi dvi priemones: prigimtį ir malonę. Prigimtis reiškia mokslą, techniką, mediciną. Malonė suprantama kaip tikėjimas ir malda. Džiugu, kad iš naujo suvoktas Ligonijų sakramentas. Iš jo tikimasi ne tik nuodėmių atleidimo, bet ir pagijimo. Kodėl ne visi išgydomi Dievo malone? Šv. Dvasios veikimas pasireiškia ir kitaip. Žmogus naujai patiria savo ligą, laisviau ją priima, jo neslegia liga. Be to, atgautą sveikatą vėl prarasime, o kantraus kentėjimo nuopelnas liks amžiams. Ir tai yra didesnė dovana nei išgijimas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisikėlimo bažnyčios kolumbariume palaidoti kunigo prof. dr. Kęstučio Antano Trimako palaikai

Spalio 1 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje buvo aukojamos šv. Mišios už liepos 19 d. Čikagoje pas Viešpatį iškeliaujusį a. a. kun. Kęstutį Antaną Trimaką.

Šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, koncelebravo Vilniaus arkivyskupas metropolitas Gintaras Grušas, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Kairių vyskupas emeritas Juozas Matulaitis, Panevėžio vyskupas emeritas Jonas

Kauneckas bei kiti kunigai. Šv. Mišiose dalyvavo seserys vienuolės, ateitininkai, bičiuliai, atstovai iš VDU, tikintieji, kuriems buvo brangus šio kunigo talentas, jo žodis, nuveikti darbai.

Homilijoje arkivyskupas S. Tamkevičius SJ kvietė, palydint kun. Kęstutį pas dangaus Tėvą, dėkoti Dievui už jo kunigystę, kupiną idealizmo gyvenimą ir gyvo tikėjimo liudijimą.

Po šv. Mišių urna buvo atvežta į Kris-

taus Prisikėlimo bažnyčios kolumbariumą, kur 15 val. vyko atsisveikinimas su kun. K. A. Trimako palaikais.

Atsisveikinimo žodį taręs Panevėžio vyskupas emeritas Jonas Kauneckas dėkojo kun. Kęstučiui: „Atvažiavau padėkoti Tau, kun. Kęstuti, už Tavo dvasią, už tavo kūrybos gelmes, už tokį gyvą Tavo poetinį žodį. Tavo žodis daug kartų uždegė mano ugdomų klierikų dvasios ugnį, prakalbino ateitininkų gyvąją dvasią. Ir kas gi

tavo kūryboje labiausiai jaudina? Ta vaiko dvasia! Nežinau, ar sugebėjo koks kitas mąstytojas ar poetas taip kaip vaikas kreiptis į Dievą: „Tėti mūsų“? Taip ir matau Tave, kunige poete, Dangaus karalystėje, nes Viešpats juk yra pasakęs: „Jeigu nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į Dangaus karalystę“ (Mt 18,3). Tad ir norisi, kad ir šiaudien mums kalbėtum. Jau iš ten, iš amžinybės, tegul skamba tavo žodis...“

Padėkos žodį tarė Ateitininkų šalpos fondo pirmininkė Laima Šalčiuvienė.

Laidotuvių ceremonijos pabaigoje buvo sugiedota giesmė, pagerbiant Švč. Mergelę Mariją.

Išpildytas paskutinis kun. Kęstučio Antano Trimako noras – ilsėtis Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios kolumbariume šalia savo bičiulio kun. Arvydo Žygo.

Siūlome perskaityti

Popiežius PRANCIŠKUS

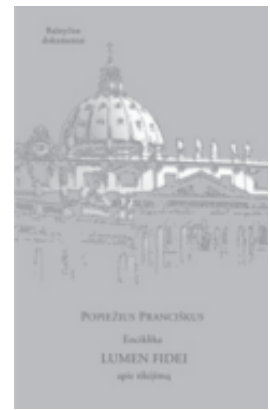
Enciklika

LUMEN FIDEI

apie tikėjimą

Kaunas: Katalikų interneto tarnyba, 2013. – 72 p.

Pirmoji popiežiaus Pranciškaus enciklika (liet. „Tikėjimo šviesa“), skirta visada aktualiai tikėjimo temai. Tai svarbiausias Tikėjimo metų Bažnyčios Mokymo tekstas. Šiuolaikinių klausimų kontekste tikėjimas atskleidžiamas kaip Dievo dovanota šviesa, kurią būtina atrasti iš naujo – ji skirta nušviesti visus žmogaus gyvenimo bei mąstymo aspektus. Encikliką pradėjo rengti dar Benediktas XVI. Naujasis popiežius ją paskelbė papildęs savo išvalgomis bei akcentais.

Rima Lipšienė

Pagyvenusių žmonių sambūrio išvyka: Tarp pušynų – Dzūkija

Rugsėjo 25-ąją beveik su penkiasdešimt keliauninkų išsiruosėme kelionėn į Dzūkiją. Susirinkusius prie Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios senjorus palaimino ir prasmingos kelionės palinkėjo kun. Algis Akelaitis. Nuotaika buvo pakili, nes programoje buvo numatyta aplankyti daug istorinių ir kultūros objektų, bet jaudinomės, kad tik mums nesutrukdytų lietus.

„Lietuvi, pabučiuok po kojų / Krauju permirkusią čia žemę, / Pagerbk kapus tėvų –herojų. / Iš kur ainiai stiprybę semia,“ – rašė Maironis apie Puniją. Kas nežino legendomis apipinto Pilėnų mūšio? Punios piliakalnis, vienas didžiausių ir gražiausių Lietuvoje, stūkso Nemuno ir Punelės santakoje. Kol pasiekėme Puniją, papasakojau jos garbingą istoriją, o užlipę ant piliakalnio ilgai gėrėjomis Punios šilu, lyg pajautėme mūsų protėvių dvasią.

Nė mažesnį išpūdį paliko Merkinės istorija ir Merkinės piliakalnis. Jos apylinkės poetiškai aprašė rašytojas Vincas Krėvė „Dainavos šalies senų žmonių padavimuose“. Dzūkijoje gal ir dabar skamba senovinė daina: „Pas Merkinėlę, pas miestuzėlį / Kovės berneliai, Perlojos raiteliai“. Merkinės piliakalnis aukštas, ir labai nustebau, kad dauguma keliauninkų nepabijoję užkopti ant aukšto Merkinės piliakalnio pasigėrėti Nemuno ir Merkių santaka, išgirsti tyliai gurguliuojantį Stangės upelį ir nuklysti į amžių glūdumą, kai čia gyveno mūsų protėviai, gynė gimtą žemę, vadovaujami Didžiojo Vytauto.

Pagarbos išpūdį paliko Merkinėje tarp pušynų įrengtas Laisvės kovų laukas, kuriame palaidoti tremtiniai, partizanai. Atminties kalnelis žavi metaliniais kryžiais, kuriuos puošia saulutės.

Mes jau Subartonyse – Vinco Krėvės-Mickevičiaus tėviškėje. Perna minėjome rašytojo 130-ąsias gimimo metines. Mes iš jo mokėmės dainingos gimtosios kalbos, o kas gi neprisimena „Antanuko ryto“, „Bobulės vargų“ ar „Dainavos šalies senų žmonių padavimų“?! Memorialinio

muziejaus gidė Evelina Buržinskienė papasakojo apie mūsų literatūros klasiko, pedagogo, mokslininko, redaktoriaus, kultūros ir politikos veikėjo gyvenimą ir kūrybą. Neišdildomą išpūdį paliko pasakojimas apie Vinco Krėvės sugrįžimus į Subartonis, kai jis čia rinko tautosaką, bendraudavo su aplinkinių kaimų žmonėmis, lankydavosi Merkinėje, Liškiavoje, Punoje. Ekspozicija prasmingai atskleidžia pagrindinius rašytojo gyvenimo įvykius. Sodelyje rymo liaudies meistro Ipolito Užkurnio V. Krėvės skulptūra. Buvo įvykdyta ir paskutinė rašytojo valia – parvežti iš JAV ir palaidoti Subartonių kapinaitėse jo ir žmonos palaikai.

Šalia V. Krėvės muziejaus – Totorių muziejus. Čia mus sutiko Varėnos rajono

totorių draugijos pirmininkė Liusia Gai-dukevičienė. Ji labai šiltai, nuoširdžiai papasakojo apie Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje (LDK) apgyvendintų totorių istoriją, kuri siekia apie 600 metų. Kultūrinis ir etniniu atžvilgiu nevienalytė bendruomenė, gyvendama šalia kaimynų krikščionių, stipriai asimiliavosi ir integravosi į visuomenę. Kaip akcentavo gerbiama Liusia, per 600 gyvavimo metų Lietuvoje totoriai sugebėjo išlaikyti savo kultūros ypatumus, žinoma, jie ilgisi savo kalnų, bet labai pamilę tą žemę, kurioje gyvena. Jų ekspozicijoje pagarbijoje vietoje Vytauto portretas, jų vėliava ir mūsų trispalvė. Labai įdomu kiekvienam buvo susipažinti su totorių kultūros paveldu – muziejaus ekspona-

tais. Argi neįdomu pažinti ir kulinariinį paveldą? Gardžiai valgėme ponios Liusios pagamintus čeburekus ir sultinį. Dėkojome poniai Liusiai, kuri savo atvirumu ir skleidžiama šiluma padovanojo kiekvienam trupinėlių gėrio.

Liškiava. Tai seną ir garbingą istoriją turintis miestelis, garsėjantis architektū-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

ros paminklais. Mes aplankėme Švč. Trejybės bažnyčią. Pirmoji medinė buvo pastatyta 1450 metais, pirmą mūrinę su vienuolynu 17 a. pastatė dominikonai. Gidė Jurgita Norusevičiūtė mums papasakojo šios bažnyčios istoriją, priminė skaudžius sovietinės okupacijos metus. Tačiau su Atgimimu kėlėsi ir Liškiavos bažnyčia. 1990 m. Liškiavos klebono kun. Valiaus Zubavičiaus pastangomis bažnyčia ir vienuolyno pastatai buvo restauruoti. Atgaivinta beveik sunykusi sienų tapyba ir iš dalies atstatyta pirminė altorių ikonografija. Bažnyčios kupolas dekoruotas freskomis, vaizduojančiomis istorines dominikonų gyvenimo bei religinės alegorijos scenas. Liškiavos bažnyčia garsėja nutapytu ant drobės stebuklingu Švč. Dievo Motinos paveikslu. Susipažinome su bažnyčioje veikiančia liturginių ir bažnytinio meno kūrinių ekspozicija. Šventoriuje stovi varpinė ir Liškiavos klebono A. Jucevičiaus antkapinis paminklas su šv. Agotos skulptūra (senoji skulptūra, apgadinta gamtos stichijos, perkelta į bažnyčią). Mes ne tik pasimeldėme prie Švč. Dievo Motinos paveikslo, bet ir sugiedojome „Marija, Marija“. Dar ilgai vaikščiojome aplink bažnyčią, gėrėjomės ir džiaugėmės, kad nesunyk, bet buvo išsaugoti ir atstatyti tokie vertingi mūsų tautos kultūros lobiai.

Nuo Liškiavos - čia pat ir Druskininkai. Mūsų tikslas - aplankyti Švč. Mergelės Marijos (Škaplierinės) bažnyčią. Mus sutiko šios bažnyčios vikaras kun. Renaldas Kučko. Pasveikinęs ir pasidžiaugęs mūsų apsilankymu, pakvietė visus sukalbėti Marijos litaniją. Taip pat papasakojo šios bažnyčios istoriją ir apie čia esančios, labai tikinčiųjų pamėgtos, Aušros Vartų Švč.

M. Marijos paveikslo kopijos istoriją. Labai ilgai bendravo vikaras kun. Renaldas su mūsų keliauninkais, ir mes buvome jam labai dėkingi už tą dvasinę šilumą, kuria dalijosi su mumis. Taip pat surinkome auką šiai bažnyčiai.

Trumpas pasivaikščiojimas po Druskininkus, ir vos už kelių kilometrų mūsų paskutinis lankomas objektas - Antano Česnulio skulptūrų ir poilsio parkas. Naujasodės kaime apie 30 metų gyvena ir kuria skulptorius, medžio drožėjas Antanas Česnulis. Prie vaizdingo, šnekančio Ratnyčėlės upelio įrengta jo drožinių ekspozicija. Keturiuose Vėjo malūno aukštuose - autoriaus drožtos skulptūros. Nuo malūno, upelio link, akmeninėse nišose rymo visų Lietuvos liaudies meistrų rūpintojėliai. Toliau apžiūrinėjame vieną po kitos vis įdomesnes autoriaus sukurtas kompozicijas - tai teatro personažai, šv. Jurgis, Maironis, S. Nėries poemos personažai, „Duonos kelias“ ir dar daug daug darbų.... Juos reikia pamatyti ir neįtikėtina, kad tiek darbų sukūrė Antanas Česnulis! Mes jam širdingai padėkojome, linkėdami stiprybės įgyvendinant visus sumanymus.

Ekspozicijos pabaigoje - didelė pavėsinė su stalais, kurioje jau pavakary mes ir susėdome agapei. Pasidžiaugę tuo, ką aplankėme ir pamatėme, padėkojome Aukščiausiajam, kad visa mūsų kelionė buvo sėkminga, kad mus lydėjo saulė, švelnus vėjelis, o maži debesėliai tik keletą minučių atgaivino švelniais lašeliais. Pasitiprinę, pasidaliję išpuščiais, nesukbėjome, bet sudainavome daug mūsų pamėgtų tautos dainų ir dar valandėlę pasivaikščiojome po Dzūkijos pušyną, kuris savo žalumai ir tyla nuslopinę ilgos dienos nuovargį. Verta prisiminti J. Nekrošiaus žodžius apie Dzūkiją: „ Ranką prie pušies priglask / Ir širdim pušies paklausk - / Kas tau ošiantys miškai, / Smėlio kalvos ir laukai? “

Vyskupo Eugenijaus Bartulio Kalendoriaus „Šventasis popiežius Lietuvoje“ pristatymas

Dievas nori, kad kiekvienas žmogus su dėkingumu dalyvautų šv. Mišiose. Dalyvaukime šv. Mišiose pilni dėkingumo ir eikime meilės bei ištikimybės keliu prie dangiškosios Dievo Motinos.“

Po Mišių konferencijų salėje buvo pristatomas jau 8-asis vyskupo parengtas kalendorius (pirmasis kalendorius „Kryžiai Europos kalnuose“ buvo išleistas 2007 metais).

Vyskupas kalbėjo, jog naujojo kalendoriaus tema pasirinkta neatsitiktinai - prieš 20 metų Lietuvoje lankėsi Jonas Paulius II bus paskelbtas šventuoju 2014 m. balandžio 27 d. Kalendorius skirtas Tikėjimo metams, kad tikėjimo kelionėje keliautume su šventuoju popiežiumi. „Šiame kalendoriuje pažymėta visa tai, kas yra padaryta Lietuvoje popiežiaus Jono Pauliaus II garbei per 20 metų. Pervažiavau visą Lietuvą, apžiūrėjau ir fiksavau, kur pastatytos skulptūros ar kaip kitaip pagerbtas popiežius, ir tai sudėjau į kalendorių.“ - pasakojo vyskupas.

Tradiciskai vyskupui pagelbėti atvyko aktorė Dolorosa Kazragytė, kuri skaitė prisiminimus apie popiežių Joną Pau-

lių II iš ilgamečio Jono Pauliaus II sekretoriaus Krokuvos arkivyskupo kardinolo Stanislovo Dzivišo knygos. Giliai atmintin įstrigo popiežiaus pasakyti žodžiai: „Kai save dovanoji kitiems, gali pasiekti didžiausią laimę,“ - kalbėjo aktorė.

Intaruose giesmėmis džiugino Kauno sakralinės muzikos mokyklos choras, vadovaujamas Nijolės Jautakienės. Skambėjo ir popiežiaus Pauliaus II mėgstama giesmė „Viešpats pakrantėj stovėjo“, kurią giedojo visi esantys salėje, o kalendoriaus pristatymas baigtas tradicine giesme.

Po renginio nusidriekė gana ilga eilutė prie ganytojo: kalendorius išsigiję žmonės prašė pasirašyti ir kalendorių skirti asmeniškai jiems ar artimiesiems, kuriems kalendoriai bus dovanojami.

Sekmadienį, spalio 13 d., paminklinėje Prisiškėlimo bažnyčioje į 18 val. šv. Mišias susirinkę tikintieji sulaukė svečio - Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio, kuris atvyko pristatyti savo fotografijų kalendoriaus „Šventasis popiežius Lietuvoje“, skirto 2014 metams.

Vyskupas vadovavo šv. Mišių liturgijai, jam koncebravo Kulautuvos parapijos klebonas kun. Ladislovas Baliūnas SJ ir mūsų parapijos kun. Algirdas Akelaitis.

Homilijoje vyskupas kalbėjo: „Šiandien pasaulyje maža dėkingumo, meilės. Pažvelkime į popiežių Joną Paulių II - tai dėkingumo pavyzdys. Po pasikėsinimo į jo gyvybę 1981 m. Šventojo Petro aikštėje Vatikane popiežius Jonas Paulius II po metų nuvyksta į Fatimą padėkoti Mergelėi Marijai už išsigelbėjimą ir kaip padėkos ženklą įdeda kulką į Fatimos Mergelės Dievo Motinos karūną. Mes, žvelgdami į Dievo Motiną, mokomės ištikimybės, meilės, dėkingumo. Tik ar sugebame dėkoti? O dėkoti reikia už daug ką: ir už sveikatą, ir už šv. Mišių auką, kuriai turi būti skirta didžiausia padėka.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;

redakcijos nariai: Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisiškėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis